

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פד.

1. ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלקויו כי גור שפון משחת אלקויו עליו אני יקרא כא בי יקרא אבי
2. כי בו בחר אלקויו מכל שבטי לעמוד לשרת בשם ה' הוא ובניו כל הקמים: דברים יח ה
3. אך אל הפרכת לא יבא ואל המזבח לא יגש כי מום בו ולא יחלל את מקדש כי אני
4. יקרא כא בג משמרת את משמרתו ולא ישאו עליו חטא ומורו בו יחללו אני
5. יקרא כב ז יקרא כג ז יקרא כד ז יקרא כה ז יקרא כו ז יקרא כז ז יקרא כח ז יקרא כט ז יקרא ל
6. נפש כי תמעל מעל וקטאה בשגגה מקדש י ודביא את אשמו לזי איל תמים מן הזאנן בערף כסף שקלים בשקל הקדש לאשם:
7. וקרא ט ט וקאה ובניו אחק תשמרו את דבר המזבח ולמפית לפרכת ועבדתם עבדת מקנה אתן את דברכם והזר הקרב יומת: במדבר יח ז
8. כל הקרב הקרב אל משכן י ומות האם תמנו לנע: במדבר יח כח
9. והקביא ההוא או חלם הקלום ההוא יומת פי דבר קרה על אלהים המוציא אתכם מארץ מצרים והפך מפית עבדים להיותי מן הדרך אשר צוה אלקויו ללכת בה ובערת קרע מקרב: דברים יג ו

ובל דבר הבא מן הכלל אין דנין וכו'. לא דמי להיא דפרק שני דנחמס (דף יח. טס) דילפינן שמוי יין חוקה חוקה ממוסר נגדים משום דררשינן אין נגדיהן עליהן אין הונתן עליהן וכן בכל נהו דכתיב ולא יחללו דייקנן הא עבדו חיללו וילפינן חילול חילול מתרומה וצמורס מן הרעה על היפה

ללא ילפינן דליהו צמימה חט חט מתרומה תירך הרב רבי יעקב לאורלייני"ש משום דהוי דבר הבא מן הכלל ונריך לחלק אמאי הוי דבר הבא מן הכלל טפי מהנך וצפרק כסוי הדס (חולין פה. טס) דשרי רבי שמעון טריפה שגשטה חולין צמורה ומותרת בהנאה משום דהויא שמיטה וצמורה ראיה וילף ג"ש מוטבח צמח והכן אע"ג דגזי חולין צמורה לא כתיב וצמיה אלא מן הכלל דררשינן ו צמחוק מקוס אמה וצמח ולי אמה וצמח בקרוב מקוס אין זה מן הכלל דהא כתיב כי ירחק ממך המקוס וילפינן מוטבח צמח דצמיה הראייה איירי ועל צמיה הראייה דייקנן הא בקרוב מקוס לא וכן ברש"י דהא על צמיה וצמיה (ה' גזי הערה) דילף חייבי עשה כגון מלרי ואלדומי דכתיב צהו דור שלישי יצא בג"ש ציאה ציאה אע"ג דלא כתיב ציאה אלא מן הכלל דדייקנן הא דור שני לא יצא הא נמי יצא דילפינן בג"ש דדור שלישי יצא דהיא ציאה היא הערה והדר דייק הא דור שני לא יערה: **א"ל מטמא** ששימש. תימה דהוה לן למילף מותר טפי משום דחילול דייק מחילול דייק עדיף כדאמנן לעיל חילול דרבים מחילול דרבים עדיף דגבי צמח מוס כתיב ואל המזבח לא יגשו וכו' וצמורס כתיב כי את קדש ה' חלל לאפוקי תרומה דכתיב כי יחללוהו וכ"מ פסול הגוף עדיף חס כן לעיל דילף טמא ששימש מתרומה ופריך דילף מנותר הוה ליה לנשווי משום דפסול הגוף עדיף ולא משום חילול דרבים ויש לומר דהכל פסול הגוף דעבודה מפקול הגוף דעבודה עדיף:

בן וצא בבע"ז מום. כל הני דלעיל דלא ממעטינן דפסול טומאה הס כתרומה וטבל אע"ג דלאו פסול טומאה הוא דמי לתרומה טפי מהני: **גמר חטא** מתרומה. תימה דמשמע צ"ל צמורס וצמורס (דף יג. טז) דליכא מלקות צקדשי צקדש הציט דקא חשיב מעשר שני והקדש שלא נפדו ואמאי כיון דמתרומה ילפינן לא הוה לן למילף אלא דומיא דתרומה קדושה קדושת הגוף כדאשכחן צמחיס שלהי פרק צית שמאי (דף מה: ט) דקדשי עובדי כוכבים

לא מועלין בהן דגמרינן חט חט מתרומה וצמורס כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים ואמרינן ד"ה צקדשי מוצח אצל צקדשי צקדש הציט ומפרש טעמא דכי גמרינן מעילה חט חט מתרומה דומיא דקדוש הגוף אצל קדשי צקדש דקדש וקצת יש לדחות הדיא דמכות דמייירי צקדשי מוצח שהומנו דשייך צהו פדיון אצל קשה ממעילה פרק הנהנה (דף יח. ט) דממעט מחזור ממעילה משום דגמרה מתרומה אלמא ילפינן קדשי צקדש הציט מתרומה ויש לומר דהתם הוא דצעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה' לרצוי ולא גמרינן אלא דומיא דקדושת הגוף ואע"ג דרבי יוסי דרש ליה התם ולא רצנן מכל מקום לרצנן נמי אהני לגבי הכי דלא גמרינן קדשי צקדש הציט מתרומה (וע"ע מוס' תמורה ג. ד"ה מאי תרומה):

וערל בשר. שמתו אחיו מחמת מילה: לא יצא. והיינו אהרה מדברי קבלה בעלמא ולא לקי עלה: ומן המקדש לא יצא וגו'. כלומר אע"פ שמתו אביו ואמו אין נריך ללאת מן המקדש שאם יעבוד לא יחלל הא כהן אחר שלא יחלל חלל: מי כסיב צגופיה. מי כתיב צכסן

וערל בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני) **אונן מגול** דכתיב **י** ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו הא אחר שלא יצא חילל א"ל רב אדא לרבא ונילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה מי כתיב ביה בגופיה מכללא קאתי הוי דבר הבא מן הכלל * וכל דבר הבא מן הכלל אין דנין אותו בגזרה שוה וישוב מגול * אמר רבא אמר רב נחמן אמר קרא **כ** כי בו בחר ה' אלקיך מכל שבטיך לעמוד לשרת לעמידה בחרתיו ולא לשיביה בעל מום ר' אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מ"ט דרבי דכתיב **א** אך אל הפרוכת לא יבא וגו' וילף **ח** חילול **ד** חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ונילף חילול **ח** חילול מותר מה להלן בכרת אף כאן בכרת מסתברא מתרומה הוה ליה למילף שכן פסול הגוף מפסול הגוף אדרבה מותר הוה ליה למילף שכן קודש פנים פיגול ונותר אלא מטמא ששימש גמר פסול הגוף מפסול הגוף קודש פנים פיגול ונותר קרא **ד** בו ולא בעל מום **ה** הזיד במעילה רבי אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מאי טעמא דרבי אמר ר' אבהו **ג** גמר **ה** חטא **ד** חטא מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ורבנן אמרי אמר קרא **ב** בו ולא במעילה: זר ששימש במקדש: **ט** תניא רבי ישמעאל אומר נאמר כאן **ו** והזר הקרב יומת ונאמר להלן **כ** כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות מה להלן בידי שמים אף כאן בידי שמים ר"ע אומר נאמר כאן **ו** והזר הקרב יומת ונאמר להלן **ט** והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה רבי יוחנן בן גורי אומר מה להלן בחנק אף כאן בחנק במאי קמיפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא רבי עקיבא סבר דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות ורבי ישמעאל סבר דנין הדיומת מהדיומת ואין דנין הדיומת מנביא רבי עקיבא כיון שהדיח אין לך הדיומת גדול מזה במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן גורי בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן דתניא **ב** נביא שהדיח בסקילה ר"ש אומר בחנק הא אנן תנן **ט** רבי עקיבא אומר בחנק תרי תנאי ואלבא דרבי עקיבא מתניתין ר' שמעון ואלבא דר' עקיבא ברייתא רבנן ואלבא דרבי עקיבא:

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

רבי עקיבא סבר דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות ורבי ישמעאל סבר דנין הדיומת מהדיומת ואין דנין הדיומת מנביא רבי עקיבא כיון שהדיח אין לך הדיומת גדול מזה במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי יוחנן בן גורי בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן דתניא **ב נביא שהדיח בסקילה ר"ש אומר בחנק הא אנן תנן **ט** רבי עקיבא אומר בחנק תרי תנאי ואלבא דרבי עקיבא מתניתין ר' שמעון ואלבא דר' עקיבא ברייתא רבנן ואלבא דרבי עקיבא:**

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

לא מועלין בהן דגמרינן חט חט מתרומה וצמורס כתיב בני ישראל ולא עובדי כוכבים ואמרינן ד"ה צקדשי מוצח אצל צקדשי צקדש הציט ומפרש טעמא דכי גמרינן מעילה חט חט מתרומה דומיא דקדוש הגוף אצל קדשי צקדש וקצת יש לדחות הדיא דמכות דמייירי צקדשי מוצח שהומנו דשייך צהו פדיון אצל קשה ממעילה פרק הנהנה (דף יח. ט) דממעט מחזור ממעילה משום דגמרה מתרומה אלמא ילפינן קדשי צקדש הציט מתרומה ויש לומר דהתם הוא דצעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה' לרצוי ולא גמרינן אלא דומיא דקדושת הגוף ואע"ג דרבי יוסי דרש ליה התם ולא רצנן מכל מקום לרצנן נמי אהני לגבי הכי דלא גמרינן קדשי צקדש הציט מתרומה (וע"ע מוס' תמורה ג. ד"ה מאי תרומה):

- א) זכחיס טו. ב) זכחיס כג. ג) פסחיס לג. יעלין כרימות ככ. ד) ופסחיס טס וט"ז. ה) זכחיס זח. ו) וקתנן פט. ז) טל. ח) לקמן דף פט. ט) ונעלין פא. י) פסול טמאה רש"ל. י"א) ויקרא ה. י"ב) ויקרא כה. י"ג) ונעלין פט. י"ד) וקדושי טז.

גליון הש"ס

גמ' ובל דבר הבא מן הכלל. ע"י שיטה מקובלת דבי"ק דף ה' ע"א ד"ה אמת. תחת. ובתשובת תולדות אדם להרשב"א סימן טו:

הגהות הב"ח

א) ובל דבר הבא מן הכלל. ע"י שיטה מקובלת דבי"ק דף ה' ע"א ד"ה אמת. תחת. ובתשובת תולדות אדם להרשב"א סימן טו:

מוסף רש"י

וערל בשר. שמתו אחיו מחמת מילה וכל רצו למול, כתיב פן ימות גם הוא כחטא (ויקרא ה. טז) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל. לעיל מיה מיטב לאזי ואלמא לא יומת וצכסן גדול משעתוי ומתן ליה וכן המקדש וגו' כלומר אל כיום שמתו אביו ואמו אין נריך ללאת מן המקדש. אלא שמתו אביו ולא יחלל. ועל ההקדש מתחילין צכסן. הא דייבט שלא יא עבד חילל וצכסן (טו). ולא לשיביה. ויכין ללא צמורס הוי לה זריס חר ממול עבודה (שם כג.). גמר חטא חטא מתרומה. לרוב דרבים הוי למזה מתרומה כמסקת מעילה (יח.) כתיב הכא חטא חטא שגגה כמקדשי ה' ומביי צמורס צמורס שגגה ולא יצאו עליו חטא (קדושי טו). בו ולא במעילה. מיתה הוא דמעטיה וגירה סוה כדקיימא קיימא וילפינן אהרה דמעילה מאלהרה דתרומה דכתיב ציה וכל זר לא יחלל דמייירי ורוב הלכות מעילה היא למזה מתרומה כמרת הכניס כגזירה סוה וז (מכות יג. ובענין פסחים לג.) ומיה מיתה לא גמרינן מיה דמתפרש רצנן טעמיה דמעט רחמנא מתרומה ומתו צו. והאי צו מיטעטא צו ולא מעילה (פסחים טו.). נביא שהדיח. שמענא צמח הקב"ה לעבוד עבודה כוכבים (לקומו טז) הדרן עלך אלו הן הנשרפין